

מ"ת 14999/11/22 - מדינת ישראל נגד יוסף אבו פריחה (עציר)

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

מ"ת 14999-11-22 מדינת ישראל נ' אבו פריחה(עציר)
תיק חיצוני:

בפני כבוד השופט עמית מיכלס
מבקשת מדינת ישראל
נגד יוסף אבו פריחה (עציר)
משיב בשם המבקשת: עוה"ד חן יצחקי וטובי הראל
בשם המשיב: עוה"ד יוסי זילברברג ויוסי פריינטי

החלטה

רקע ועובדות כתב האישום

1. לפניי בקשה למעצרו של המשיב עד תום ההליכים המשפטיים, לאחר שהוגש נגדו כתב אישום בו הוא מואשם בעבירות הבאות: סחיטה באיומים, לפי סעיף 428 סיפא בחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); הלבנת הון, לפי סעיף 3(א) בחוק איסור הלבנת הון, תש"ס-2000; הדחה בחקירה, לפי סעיף 245(א) בחוק העונשין.

2. מעובדות כתב האישום עולה, בתמצית, כי המשיב התערב בסכסוך כספי עסקי בין המתלונן לבין מחמוד אבו עביד, בכך שיצר קשר עם המתלונן. בפגישה משולשת שנערכה בין המשיב, המתלונן ואבו עביד, אמר המשיב למתלונן שכעת הוא חייב לו (למשיב) את הכסף, ודרש ממנו באיומים לשלם לו שני מיליון ₪ עבור החוב לאבו עביד, שאם לא כן יהרוג אותו, "לא יהיה לו טוב" ושייקח לו את נשמתו". בעקבות דבריו אלו של המשיב, ועקב חששו של המתלונן מהמשיב, שילם המתלונן למשיב סכום של 700,000 ₪, מתוך שילם 200,000 ₪ במזומן, ואת היתרה בסך 500,000 שילם ב- 58 שיקים אותם לווה מאחיו. המשיב החביא את השיקים בביתו, יחד עם שיקים רבים נוספים בסכום כולל של למעלה משני מיליון ₪, כאשר כל השיקים היו "פתוחים" וללא איזכור פרט כלשהו שיכול להוביל לזיהויו של המשיב. עם שחרורו של המשיב ממעצרו, פנה לכאמל דבאח, אחד מבעלי השיקים שנתפסו בביתו של המשיב, ופעל לשיבוש החקירה עת ביקש מכאמל לשקר לשוטרים שייפנו אליו בנוגע לשיקים, וכאמל אכן פעל בדרך זו. במהלך התקופה שבין 23.5.2022 (מועד קבלת השיקים) לבין 13.9.2022, השתמש המשיב בשמונה שיקים בסכום של 90,000 ₪, באופן שהסתיר את פעילותו ב"רכוש האסור", ללא אפשרות להתחקות אחר הפעילות באותם שיקים.

3. המשיב חלק תחילה על קיומן של ראיות לכאורה, אולם לאחר שנקבע מועד לדיון בסוגיה, נשלחה לבית המשפט ביום 27.11.2022 הודעה מטעמו, בה הסכים "כי קיימות ראיות לכאורה נגד המשיב ולאור זאת קמה עילת מעצר נגדו". בעקבות הסכמתו זו, ובהסכמת המבקשת, הופנה המשיב לשירות המבחן.

בתסקיר מיום 15.1.2023 (להלן: התסקיר הראשון) ביקש שירות המבחן דחייה קצרה לאחר שלא עלה בידו להיפגש עם המפקחים המוצעים, חרף פגישה שתואמה ביניהם.

בתסקיר מיום 22.1.2023 (להלן: התסקיר השני) לא בא שירות המבחן בהמלצה לשחרר את המשיב ממעצרו, בהינתן מוקדי הסיכון במצבו, לרבות סיכון לשיבוש הליכי משפט, ולאחר שנמצא שהמפקחים המוצעים אינם מתאימים למלאכת הפיקוח. בדיון שנערך ביום 23.1.2023, מצאתי להיעתר לבקשת ב"כ המשיב ולבקש הבהרות משירות המבחן, זאת בשים לב לדברי ב"כ המשיב אשר הלין על כך שהתסקיר השני נחתם על ידי קצין מבחן, בעוד שמי ששוחחה עם המשיב וחתומה על התסקיר הראשון היא קצינת מבחן אחרת, ומכל מקום ביקש לבחון את אפשרות המשך מעצרו של המשיב בפיקוח אלקטרוני ולהציע מפקחים נוספים.

מהתסקיר השלישי, מיום 29.1.2023, החתום על ידי קצינת המבחן המחוזית, עולה שבדיקה שערכה העלתה שחקירת המעצר בעניינו של המשיב הייתה "מקיפה ומקצועית", וכי התסקיר השני הוכן על ידי גורם בכיר בשירות המבחן, אליו הועבר המשך הטיפול והאבחון "משיקולים מערכתיים ומקצועיים". בהתאם למוקדי הסיכון, התלויים ב"מאפייני העצור [המשיב] ונסיבותיו", נמצא כי אין מקום לערוך מפגש נוסף עם המשיב או עם מפקחים נוספים. אשר לאפשרות להמשך מעצרו של המשיב בפיקוח אלקטרוני, נמסר שמאחר שפיקוח מסוג זה דורש אף הוא פיקוח אנושי, הרי שאין בו כדי להוות גורם מפחית סיכון, זאת על רקע אופי העבירות ומידת הסיכון הנשקף מהמשיב. במצב דברים זה ביקשה קצינת המבחן המחוזית מבית המשפט לעיין מחדש בהחלטתו, להתייחס לתסקיר האחרון שהוגש כתסקיר סופי ולהתבסס על הערכת הסיכון שהובאה בתסקירים הראשונים.

4. בדיון שנערך ביום 13.2.2023 הלינו ב"כ המשיב גם הפעם על התנהלות שירות המבחן, שכאמור ביקש להסתפק בנתונים שנמסרו עד כה, ובכך לא יישם את החלטת בית המשפט, לא נפגש עם המשיב ולא נפגש עם המפקחים הנוספים. נוכח ה"בעייתיות", כך לדברי ב"כ המשיב, בהתנהלות שירות המבחן והעובדה שהמשיב "כאילו סומן על ידי שירות המבחן", ביקשו ב"כ המשיב מבית המשפט להורות לשירות המבחן לבחון את אפשרות המשך המעצר בפיקוח אלקטרוני, ובמקביל לבחון את האפשרות ליישום החלופה באמצעות מנהלת האיזוק.

ב"כ המבקשת התנגדה לבקשה, תוך שציינה שהתסקיר ברור ואינו דורש הבהרות נוספות, לרבות בחינת אפשרות להמשך המעצר בפיקוח אלקטרוני, אפשרות אותה שלל שירות המבחן לגופה, בין היתר בשים לב למסוכנות הנשקפת מהמשיב, אותה לא ניתן לאיין באמצעות מפקח אנושי כלשהו.

בהחלטה מאותו יום התבקש שירות המבחן להבהיר עמדתו, ובכלל זה את הסיבה בגינה לא מצא להיפגש עם המפקחים הנוספים והתייחסות להחלפת קציני המבחן המטפלים.

5. בעקבות החלטה זו נשלחה מטעם קצינת המבחן המחוזית ביום 20.2.2023 בקשה קצרה, בה התבקש בית המשפט לאפשר לשירות המבחן להגיש "באופן חריג..." תסקיר חסוי לעיון בית המשפט בלבד". ב"כ המשיב התנגדו לבקשה בצינים את חשיבות חשיפת כלל המסמכים לצדדים באופן שיאפשר להם להגיב על תוכנם. במקביל ביקשו שבית

המשפט יורה לשירות המבחן "לעשות את עבודתו", ולחלופין לאפשר להם להגיש מטעמים חוות דעת פרטית. ב"כ המבקשת נתנה הסכמתה להגשת תסקיר חסוי, זאת "חרף חריגות הבקשה", באופן העולה בקנה אחד עם האפשרות להגיש לבית המשפט ראיות חסויות בשלב הליך המעצר, גם אם מדובר במקרים חריגים בלבד.

בהחלטתי מיום 21.2.2023, מצאתי להיעתר לבקשת שירות המבחן, תוך שקבעתי שהתסקיר יועבר בשלב זה לעיון בית המשפט בלבד, כאשר שירות המבחן התבקש אף להסביר במסגרת התסקיר החסוי את "הטעמים לצורך בחיסוי התסקיר, כולו או חלקו מהצדדים".

6. בדיון שנערך ביום 27.2.2023 שבו ב"כ הצדדים על עמדותיהם בנוגע לעצם האפשרות להסתמך על האמור בתסקיר שהם אינם חשופים לו, והן על אפשרות שחרורו של המשיב לחלופת מעצר או למעצר בפיקוח אלקטרוני בהסתמך על התסקירים הגלויים. ב"כ המשיב הביעו מראש הסכמתם לכל תנאי שייקבע על ידי בית המשפט.

דיון והכרעה

7. ב"כ המשיב לא חלקו, כאמור, על קיומה של עילת מעצר. כפי שנראה להלן, מדובר למעשה בשתי עילות מעצר, שמעצם טיבה של עבירת הסחיטה באיומים שזורות זו בזו.

אשר לעילת המסוכנות, הרי שזו קמה מכוח סעיף 21(א)(1)(ב) בחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים), ונלמדת אף ממעשיו של המשיב עצמו. עבירת סחיטה באיומים מאופיינת בהטלת מורא ופחד על אדם מתוך מטרה להניעו לבצע פעולה מסוימת, לא אחת העברת כסף או מסירת נכס השייך לו, כל זאת בניגוד לרצונו. וכך קבע אך לאחרונה השופט א' שטיין בע"פ 6918/21 בן נון נ' מדינת ישראל, בפסקה 15 (20.12.2022):

"עבירה זו מסבה פגיעה חמורה במרקם חייהם של הנסחטים - במישור האישי והכלכלי כאחד - כאשר הסוחט עושה דין לעצמו, גוזל את כספו ואת רכושו של הקורבן ופוגע בחירותו (ראו: ע"פ 5769/14 אלרואי נ' מדינת ישראל, פסקה 15 (20.9.2015)). חומריתה היתרה של העבירה מוצאת ביטוי נוסף בעובדה שקיים בה ממד ייחודי של "קשר שתיקה" אשר מונע מנפגעי העבירה לפנות לעזרתן של רשויות אכיפת החוק - וזאת מחשש למימוש איומי הסחיטה (ע"פ 4423/22 אבו עמרה נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (30.10.2022))."

8. עילת המעצר השנייה היא החשש משיבוש מהלכי המשפט. על חשש זה, הטבוע בעבירת הסחיטה באיומים, עמד השופט י' עמית בש"פ 7942/16 קריחלי נ' מדינת ישראל, בפסקה 11 (3.11.2016):

"ואכן, הפסיקה חזרה והדגישה כי עבירות של איומים וסחיטה "מלמדות מעצם טבען על חשש לשיבוש הליכי

המשפט ועל מסוכנותו של הנאשם" וכי על-פי רוב, עבירות אלה אינן מתאימות לחלופת מעצר בשל הפוטנציאל הטמון בהן להטלת אימה על העדים (ראו, לדוגמה, בש"פ 3680/15 מרעי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] פס' 11 והאסמכתאות שם (4.6.2015)).

9. בפסיקת בית המשפט העליון נקבע כי השילוב הייחודי בין עילת המסוכנות המוגברת, לבין עילת השיבוש המובנית תוביל, ככלל, למעצרו של נאשם, וכי שקילת שחרורו תיעשה במקרים חריגים בלבד [בש"פ 3357/22 סארמה נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (30.5.2022); בש"פ 859/22 טנסקי נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (27.3.2022); בש"פ 1030/22 מגארי נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (20.2.2022)]. על השילוב של שתי עילות המעצר עמד השופט י' אלרון בבש"פ 3346/22 אבו נאג'י נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (24.5.2022):

"עבירות אלו נושאות בחיקן מסוכנות כלפי הציבור בכלל וכלפי המתלונן ובני משפחתו בפרט [...] בנוסף, החשש משיבוש הליכי משפט קרוב ומוחשי בעבירות אלו משהעורר בנקל ימצא דרכים להטיל חיתתו על המתלונן העשוי לסור להוראותיו כדי להגן על שלומו ושלומו בני משפחתו (בש"פ 6092/19 אלול נ' מדינת ישראל, פסקה 15 (6.10.2019)). משכך, נקבע זה מכבר כי בעבירות אלו, ככלל, אין מקום להורות על חלופת מעצר (בש"פ 842/11 פישמן נ' מדינת ישראל (7.2.2011))."

מהאמור עולה שככלל אין בחלופת מעצר בדמות מעצר בית, או המשך מעצר בפיקוח אלקטרוני, כדי לאיין מסוכנות או אפשרות שיבוש, זאת מן הטעם הפשוט שניתן להמשיך ולבצע עבירה מסוג זה תוך כדי מעצר הבית או המעצר בפיקוח אלקטרוני. עמד על כך השופט נ' סולברג בבש"פ 7758/13 עבדאללה נ' מדינת ישראל, בפסקה 6 (26.12.2013):

"הלכה פסוקה היא, כי בעבירות של סחיטה באיומים, הכלל הוא מעצר והחריג הוא שחרור. מדובר בעבירה קשה, מעיקה ומכבידה, והיא יכולה להעשות בשלל אופנים, גם מהבית."

10. וחזרה לענייננו. מעשיו של המשיב מלמדים על כך שסחט את המתלונן לא רק במלים אלא גם במעשים, כאשר הגיע אליו פיזית, תחילה לבדו ובהמשך עם בעל החוב. אף המלל בו בחר המשיב להשתמש להעברת ה"מסר" למתלונן אינו יכול להותיר מקום לספק, כאשר האיומים היו בפגיעה פיזית, לרבות רציחתו של המתלונן. דומה שהפעולות בהן נקט המשיב היו אפקטיביות, כאשר המתלונן העביר למשיב סכומי כסף נכבדים שהסתכמו ב-700,000 ₪, זאת עקב החשש שיבולע לו. חלקו של המשיב באירוע הסחיטה מרכזי, שכן הוא שהגיע בעצמו אל המתלונן, השמיע באזניו את המסרים המאיימים ונטל בפועל את הכסף בשני מפגשים שונים. מכאן, שאין מדובר במעשה חד פעמי, אלא ברצף של פעולות.

11. די באמור היה כדי להורות על מעצרו של המשיב עד תום ההליכים נגדו, אלא שלנסיבות ביצוע העבירה מצטרפים תסקירי שירות המבחן, המדברים אף הם לחובתו של המשיב ומאיינים אפשרות לשחרורו ממעצר. כך, הסיכון הפוטנציאלי בהתנהגותו של המשיב הוערך על ידי שירות המבחן כ"בינוני", זאת בשים לב למאפייניו האישיותיים, חוסר היציבות התעסוקתית שחוה לאחרונה, באופן שככל הנראה הגביר את הלחצים עליו סביב מחויבותו לבני משפחתו

ולפרנסתם. שירות המבחן לא התעלם מהעובדה שהמשיב נמנע משך שנים רבות ממעורבות פלילית (למשיב הרשעה קודמת משנת 2006 בעבירה של החזקת נשק שהתיישנה אך לא נמחקה), אולם הגיע לכלל מסקנה כי המפקחים המוצעים, חרף התגייסותם, יתקשו להוות עבורו גורמי סמכות, ולא יוכלו להציב בפניו את הגבולות הנדרשים, בין השאר לאחר שנמצא שהם שללו מצבי סיכון או קשיים אפשריים סביב שחרורו. מהתסקיר השלישי עולה שלדעת שירות המבחן גם מעצר בפיקוח אלקטרוני לא יהווה תחליף אפקטיבי לפיקוח אנושי, נוכח הסיכון הפוטנציאלי הטמון בהתנהגותו של המשיב, ובכלל זה הדרישה לפיקוח אנושי מקביל.

אמנם המלצת שירות המבחן אינה כובלת את שיקול דעתו של בית המשפט, שהוא הפוסק האחרון, אולם מנגד נקבע כי סטייה מהמלצה שלילית של שירות המבחן תתאפשר רק כאשר בנמצא "נימוקים כבדי משקל" [ראו, מיני רבים: בש"פ 2306/19 אבו עואד נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (7.4.2019)]; בש"פ 10162/17 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 21 (3.1.2018)]. במקרה שלפנינו לא רק שלא קיימים נימוקים כאמור, אלא שישנם נימוקים טובים מדוע להותיר את המשיב במעצר.

התסקיר החסוי

12. נוכח אי הבהירות שאפפה את הכנת התסקירים, ובהתאם להחלטתי, הגיש שירות המבחן תסקיר מעצר, אותו ביקש לחסות מעיני הצדדים.

את האפשרות להסתייע בתסקיר שירות המבחן בהליך המעצר הסדיר המחוקק בסעיף 21א(א) בחוק המעצרים, שלפיו:

"בדיון בבקשה למעצר לפי סעיפים 12 ו-21 ובערר על החלטה לפי סעיפים אלה, רשאי בית המשפט להורות על הגשת תסקיר מעצר, ורשאי הוא להורות על שחרור בפיקוח קצין מבחן, כאמור בסעיף 48(א)(6); [...] על תסקיר מעצר יחולו הוראות סעיף 191 לחוק סדר הדין הפלילי; [...] (ההדגשות הוספו - ע.מ.)

הוראות סעיף 191 בחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: חסד"פ), אליהן מפנה סעיף 21א(א) בחוק המעצרים, קובעות כדלהלן:

"העתק התסקיר של קצין מבחן שנתקבל לפי סעיפים 37 ו-38 לחוק העונשין, תשל"ז-1977, ושל תוצאות הבדיקות והחקירות האחרות יימסרו לתובע ולסניגורו של הנאשם, אם יש לו סניגור, ובית המשפט ישמע כל טענה לכתוב בהם; אולם רשאי בית המשפט לצוות שהעתק כאמור יימסר גם לנאשם, ורשאי בית המשפט, על פי הצעה מנומקת של קצין המבחן או על פי יזמתו הוא, לצוות מטעמים מיוחדים שאין לגלות את תכנם, כולו או מקצתו, לבעלי הדין." (ההדגשות הוספו - ע.מ.)

משילוב שתי הוראות החיקוק עולה באופן ברור שהמחוקק חזה את האפשרות לאי גילוי של תוכן תסקיר שירות המבחן, כולו או חלקו, בין אם לעניין העונש ובין אם לעניין המעצר, תוך שהחריג אפשרות זו לאותם מקרים נדירים בהם יימצאו "טעמים מיוחדים" שיצדיקו זאת.

13. לטענת ב"כ המשיב, רשאים הם לקבל לידיהם את כלל חומרי החקירה והנתונים הקשורים להליך, שכן אחרת לא יוכלו להתמודד עם נתונים שיכול ויסקלו את אפשרות שחרורו של המשיב. טענה זו דינה להידחות. אין חולק שהגשת תסקיר "חסוי" והסתמכות עליו במסגרת החלטת המעצר היא אירוע חריג במחוזותינו, והדברים ברורים. בהתאם לשיטתנו המשפטית ההליך הפלילי מתנהל ב"קלפים גלויים", כאשר הצדדים חשופים לכלל חומרי החקירה, למעט חומרים שגילויים אסור בהתאם לתעודת חיסיון שהוצאה בגינם. כאשר מדובר בחומרי חקירה, קבע המחוקק שגילויים של חומרים אלו ייאסרו, אלא אם קבע בית המשפט "כי הראייה עשויה להועיל להגנת הנאשם ומידת התועלת שבה להגנה עולה על העניין שיש לא לגלותה, או שהיא חיונית להגנת הנאשם" [סעיפים 44(א), או 45(א)], לפי העניין, לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א-1971].

ואולם, תסקיר שירות המבחן איננו "ראייה", זאת מן הטעם ש"המידע המובא במסגרת תסקיר שירות מבחן, הוא מידע שפעמים רבות כלל אינו עומד בתנאי הקבילות הרגילים, הן משום שרובו מבוסס על עדויות שמיעה שנאספו מפי גורמים שונים הקשורים בנאשם [...] והן משום שהמידע אינו מובא בדרך האדברסרית הרגילה ואינו עובר את "כור ההיתוך של החקירה הנגדית" [ע"פ 3472/11 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 17 לפסק דינו של השופט צ' זילברטל (3.9.2012) (להלן: עניין פלוני)]. משנמצא שתסקיר שירות המבחן אינו בבחינת "חומר חקירה", הרי שכך הם פני הדברים גם בנוגע לחומר העומד בבסיסו, הנהנה מראש מחיסיון [ראו עניין פלוני, וכן דברי השופט ד' ברק-ארז בבש"פ 756/15 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקאות 24-27 (8.3.2015), שעסק אמנם בתסקיר של שירות המבחן לנוער, אולם הדברים יפים גם לענייננו].

14. וחזרה לענייננו. במסגרת החלטתי, שניתנה טרם הגשת התסקיר, התבקש שירות המבחן, בין היתר, להבהיר מדוע נדרש החיסיון, והנימוקים שניתנו תפסו חלק נכבד מהתסקיר החסוי (מיום 23.2.2023). מדובר בנימוקים כבדי משקל וחריגים, המבססים חשש מובנה ומובן של שירות המבחן מחשיפת התוכן, ותעיד על כך אף מעורבותה האישית של קצינת המבחן המחוזית שנדרשה לטפל בנושא. מטבע הדברים, מאחר שלא ניתן לחשוף את תוכן התסקיר החסוי, אף לא ב"כותרת", אין אפשרות לנמק במסגרת החלטה זו את הטעמים לחיסיון. כל שניתן לומר הוא שהפרטים אותם מנועים הצדדים מלקבל אינו מיטיב עם המשיב ויש בהם דווקא כדי לחזק את הטעמים להותרתו במעצר. ובפרפרזה על הליכי חיסיון של חומרי חקירה, ניתן לומר שאין באמור בתסקיר החסוי כדי להועיל להגנת המשיב ומידת התועלת שבחשיפת התסקיר נופלת במידה משמעותית מהעניין שיש שלא לגלותו. נוכח האינטרס כבד המשקל המפורט בתסקיר מצאתי כי במקרה שלפניי קיימים אותם "טעמים מיוחדים" המצדיקים את אי חשיפת התסקיר בפני הצדדים.

15. בבחינת למעלה מן הצורך, לא מצאתי לבחון בעצמי מפקחים נוספים, זאת בהינתן הסתייגות שירות המבחן מאפשרות שחרורו של המשיב לכל חלופה שהיא, לרבות בפיקוח אלקטרוני, ובהינתן המסוכנות הנשקפת ממנו והחשש הכבד לשיבוש הליכי המשפט והשפעתו על עדים. ועל כך אמר השופט א' שוהם שככלל, "אין זה מתפקידו של בית המשפט לבחון את המפקחים המוצעים, שעה ששירות המבחן לא בא בהמלצה לשחרר את המבקש לחלופת מעצר..."

[בש"פ 3270/15 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 13 (12.5.2015)]. ביתר שאת נכונים הדברים כאשר מדובר בסוג העבירות בהן מואשם המשיב וכאשר ממילא בשלב זה הטעמים להותרת המשיב במעצר נעוצים לא רק במפקחים, אלא גם במשיב עצמו.

16. ב"כ המשיב הביעו חשש שמא תהפוך התנהלות זו של שירות המבחן ל"תקדים". אינני שותף לחשש מפני היווצרות "מדרון חלקלק", זאת בראש ובראשונה בשל הנסיבות החריגות בהן הוגשה הבקשה הנוכחית על ידי שירות המבחן, וחריגות המקרה בנוף אלפי התסקירים המוגשים תדיר לבתי המשפט, שאינם כוללים בקשות דומות. מעבר לאמור, התיבה "טעמים מיוחדים" בה נקט המחוקק בסעיף 191 בחסד"פ מלמדת על חריגות המקרים בהם יורה בית המשפט על חיסוי התסקיר וכי השימוש באפשרות זו יהיה שמור אך למקרים ייחודיים וחריגים שיצדיקו זאת [רע"פ 182/13 משה נ' מדינת ישראל, פסקה 14 (21.1.2013)].

17. נוכח כל האמור, אני מורה על מעצרו של המשיב עד תום ההליכים המשפטיים.

18. המזכירות תעביר ההחלטה לשירות המבחן.

ניתנה היום, י"ג אדר תשפ"ג, 06 מרץ 2023, בנוכחות הצדדים.